

KIADÓHIVATAL:
Budapest, vas-utca
15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz- és értékküldemények, reklamációk, általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyös-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz- és értékküldemények, reklamációk, általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyös-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Komoly szavak.

(Gondolatok egy vészteljes kör felett)

„Élete vártáján álljon az ember, s el ne hagyja ezt, míg istene magához nem szólítja“

A görög ó-kor bölse Socrates mondja e szavakat s önkénytelenül, idézetet nem keresve, jöttek tollamba.

Élte vártáján álljon az ember! Hányan variálták már ezt a témát, hányan szóltak már e tárgyhoz s irtak róla, s adtak jó tanácsokat az embereknek — Socrates óta!

És mégis minden új alkalommal lelki kényszer alatt állunk, hogy az öngyilkolás vészteljes körjével szemben sikra szálljunk. Talán nem is veszi szívesen az olvasó, ha e mindennapi tárgygyal találkozik minduntalan, talán rosszalja is?

Nem célozom, az ügyis eléggé ismerttettem erkölcsi súlyedést, a mai társadalom „elpusztulását“ felmutatni, tehát nem célozom az ismert közhelyeket ismételtén taglálni. E nyilatkozatommal áttérek tulajdonképeni mondani valóhoz, kérve a netán türelmetlenkedőket, hogy az indignációról — mondjanak le.

A hajlamok és érzékek, a szenvedélyek és az öntudat, az önismeret és a képzelet, a meggyőződés és más esélyek keretében s ezekből folyólag megszülemlik az öngyilkolás eszméje. Illatos virágcsokor is, a megfelelő érzék által vezetve eszközül szolgálhat az öngyilkoláshoz, a mely vét a természeti törvények s mind ama következmények ellen, melyek a létbe hívás isteni imperatívumából folynak.

Indulatainkat, képzeletünket, kedélyünket, értelmünket s az észet az állatvilágban is némileg kifejezve találjuk, de hiába keresnők az öngyilkolási kórt a természetben.

A madár, a mely fogságában neki száll az ablaknak, ezt csak azért teszi, hogy szabadságát ismét elnyerje s ez életébe kerül, mert nem ismeri a gyilkos akadályt, az üveget; csak látja ezen keresztül maga előtt a szabad eget s társait ott künn. Ezekhez kíván szegődni, nem az a szándéka, hogy önmagát életétől megfossza.

Az emberiség életének színpadán levő pártatlan figyelő a világ folyását s önmagát megfigyázó ember figyelemmel kíséri az idők nagy drámáját s szíve megszorul, ha észlelni kénytelen, hogy a társadalmi ferdeségek következtében az életszeret — melynél fogva a természet legkisebb állata is féltve őrzi életét — a föld okos lélekkel bíró lényénél, az embernél, oly csekély, annyira, hogy az öngyilkolás, ezen örjögős betegség mintegy gőzerővel hajtotta egyre terjed.

Az élet fonalai oly egyenlőtlenek s egymás közt összekúsáltak, hogy napról napra több egyén akad meg hálójukban s ezren mennek abban tönkre — mielőtt az életben otthonosak volnának.

Az idő szelleme s mindaz a mi az életet elmozdítja, a külső fény káprázatos látszata, mely szerint az embert mérik — megteremté a csalást mindennapinak.

S midőn a család halad, csak a szédélges pályáján marad s működik oly mértékben, mint a milyenben maga a szédélges növekszik, s midőn a tékozlók családai után legtöbbnyire öngyilkolással vetnek véget életüknek — akkor az utóbbi esetek által buzditva támadnak mindenkor hirdető a pusztában, szólva a lábra kapott erkölestelenségről,

a társadalom elfajulásáról, ferdeségeiről; a társadalom maga pedig, ily fejtegetések után ismét a — napirendre tér.

És a mikor az ily okokból öngyilkolóká lett embertársának felett még a sirhant mellett is kimondjuk az ítélő szót — emelkedik előttünk s körülöttünk mindenütt egy sötét árny!

A nyomor, a phisikai élet folytatásához szükséges eszközök hiányának következménye: ez az a rémés árny.

Azok a szegények, kik egészségük birtokában vannak s a munkát kedvelik s az életet a folytonos harc daczára még meg nem unták, fölszigázott reményekkel — Amerika felé fordulnak; mások kiknél a viszonyok nem ily kedvezők itthon maradnak és sokszor egész családok merülnek alá a szenvedések bős tengerében, a mikor is a családapa végzi a megsemmisítés szomorú munkáját.

S itt adok egy példát

Egy szegény nő, kinek férje betegágyon sinlődik s keresetképtelen, naphosszán gyermekeivel együtt éheznek. Fűtőanyag beszerzéséről sem lehet szó: a férj s a kisdetek a nedves őszi időben sokat szenvednek. A nő az utolsóhoz fordul, távozik hazulról, elmegy a szomszéd faluba munkát keresni. Csalódik. Bánattól, gondtól terhelt hazafelé veszi ismét utját, a nyomor hajlékába.

Egész komolysággal fontolja meg utközben sorsát, melyet enyhíteni nem tud. Öt hónától nem messze egész halom burgonyát lát a telken kiszedve. Lelkiismeretének benső szava sugallja: „örizkedjél a büntől!“ Elhalad. Néhány száz lépésnyire tovább ismétlődnek a kiszedett burgonya-halmazok! Az éhség fájdalma közepette látja szegény szenvedő férje alakját, hallja éhező, fázó gyermekei sírkozását; az anyai és hitvesi szeretet s kötelesség buzdítja őt — lehajol, remegő kézzel, fölszed egynéhány burgonyát, s kendőjébe rejtve siet tovább. De távolról meglátta az őt, följelenti; megtalálják a „corpus delictit“, elkészítik a jegyzőkönyvet s minden bizonnal elítélik lopás büntette következtében. Másnap reggel pedig ott találják e szegény asszonyt, halva; tompa ollóval metszette föl ereit — öngyilkos lett.

A hatóság konstatálja az esetet. Aztán bonczolják az anyát, a szerető hitvest!

Ez a valódi nyomor drámája.

Nyugodni tért az anya, alussza az örök álmot. Azt mondják, hogy a jobb részt választotta. . .

A bűnök tudata, a bűnhődés előli félelem sok esetben öngyilkolást szül, de az öngyilkolás maga a kétségbeesés, a gyávaság tette.

Az öngyilkolás a mostani idők, a mai társadalom betegsége!

Olesó lett az emberi élet, akár csak egy kiszolgált suba; mintha maga a végzet lépett volna fel, a tunyaság, léhaság s elrestülés karjai közt pihenő s a maga boldogulására semmit tenni nem akaró emberek ellen.

Régibb időkben néha, csak elvétve akadt egy-egy szerencsétlen ki önkézevel sietteté halálát, ma már divattá lett, mint a párba, modern mindkét esetben az „orvosi segély“. Lehetetlen meg nem illetődnünk azon életuntásból, számítás nélküli vállalkozásból, megcsalt szív keservéből keletkező öngyilkolásokon!

A ki ismeri a természetet, az nem

zárkózik el balszerencse után sötét kamrába, hanem kimegy isten szabad ege alá, mezőre, erdőbe. Itt üdvözlik őt régi ismerőseik ezrei, emlékeztetik ifju korára, emlékeztében fölujul életének tiszta képe, megtalálja örömeit is, s mindama jót, mit eddig élvezett. Vigasztaló szavak gyógyírt hintenek a szenvedő kebel fájdalmas sebére s a sors intező keze által nyomorba taszított ember nem szegényteljes halálban keres menedéket elhagyatottsága gyászjelében, a szerelem ütötte sebet nem a hideg sir megsemmisítő mélyén reméli gyógyítani, hanem a hit lobogó fákllyája fényből gyermeki bizalommal oltalomért esd annál, ki örökkévaló s mindenható!

Élete vártáján álljon az ember s el ne hagyja ezt, míg istene magához nem szólítja!“

Albrecht Ármin.

Intések!

II.

Föltétlenül kerüld a zsidót!

Ez volt mult számunk első cikkének tartalma, ez volt az első intés.

Összefüggésben ezzel áttérünk a gyakorlatiabb tere.

Ha azt az intést adtuk, hogy kerüld a zsidót, mint a mely folyton azon van hogy fosztogasson, nyereszkedjék, csaljon — akkor szükséges, hogy utmutatást nyujtsunk az iránt, miként lehet amaz intések megfelelni a nélkül, hogy nemzetünk ellenségének, jólétünk megsemmisítőjének okot szolgáltatassunk arra, miszerint bennünket törvénybe ütköző cselekvények elkövetésével vádoljon, a nélkül, hogy a zsidók, kik a jelenlegi hatalom uraival egy huron pöngetik notájukat, e hatalmat szuronyaival, ágyuival, töltényeivel ellenünk fölhasználhassák.

Semmi sem fáj a zsidónak annyira mint a mellőzés, a tökéletes ignorálás; viszont semmi sem növeszti faji fölényébe vetett elbizakodottságát úgy mint az, ha a gójim vele jó barát, ha látja, hogy e barátság ő neki gyümölcsöző üzleteket hoz, de semminek sem örvend az összes zsidóság jobban annak, hogy ha időnként erőszakoskodások, zajos tüntetések történnek ellenök, mert így a jelenkor a fölvilágosodott század jogtalanul üldözöttjeit játszik, fölhiva a mindenkor készen álló hatalom védő karját, a policziát és katonaságot segítségül!

Mit tegyünk tehát?

Nézzük közelebbről a helyzetet.

A földmives nép elveti jó jövő reményében buzáját. Ez még ki sem kél jóformán, még azt sem tudja a szegény nép: az áldások nagy Istene mennyire engedi teljesülni reményességét s már előre pénzt szed föl reá. Eladja előre a zsidónak, mert csakis ez veszi meg, még pedig féláron. És ez így megy évről évre. A mit az egyik év terem, megesszük az előző évben s munkálkodásunkból, keserves fáradozásunkból a zsidó huzza a haszont. Igaz, hogy erre azt mondhatná valamelyik atyámfia. „könnyű ott a papíron beszélni és intésekkel szolgálni, de próbálna csak azt a töméntelen fizetést! El kell tartani papot, tanítót, pásztorokat s mind e mellett fizetni a roppant adót stb. Ezeket kénytelen a nép fizetni, s minthogy mástól nem kap, hát oda fordul a hová tud. A zsidónak van pénze, hát attól kér; igaz nagy kamatot számít, de hát jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzök!“

Eme felhozott érvek nyomós sullyal bírhatnak az előtt, ki menekülésre nem talál utat-módot, ki csak a maival gondol s a holnapival nem törődik; kinek az a jelszava: „a ki hátul marad, tegye be az ajtót!” Hanem az olyan ember, a ki családjá jövőjét s a maga boldogulását, hazájának jólétét s a közérdeket tartja szemé előtt, nem fog az ily szavaknál tétlenül megállapodni.

Hiszen annak előtte is kellett adót fizetni, azelőtt is tartott minden község papot, tanítót, a járó marháját, sertését sem őrizte maga, hanem csordást, kanászt tartott s még sem volt ennyire alámerülve.

Igen, mert azelőtt még nem volt oly hatalmas a zsidó uralom s egy család szükségleteinek fedezésére fél annyi kiadás szükségeltett, mint a mai korban. Akkor a bíróné asszonyom sem szégyenlette kordovány eszmében, meg a saját keze szötte-varrta vászonruhában végig menni a falun, míg ma már oda civilizálódtunk, hogy a csordás leánya is magára veszi a tunikás ruhát s magas sarku cipő nélkül el nem menne ám a templomba. Ezelőtt keztyűt csak hiréből ismerte a köznép s ugyan megbámulta, kinek kezén ilyet látott, ma már oda haladtunk a divatmajmolásban, hogy ritka asszony, a ki a nélkül nyilvános helyen megjelenék. Eddig elég volt valakit „nemzetes asszony”-nak czímezni, ma már megorról érette a napszáma járó ember felesége is, ha „aszszonyságnak” nem tituláltatik s leányát ugy neveli, ugy öltözteti, hogy szerénykedő földmives meg nem merné kérni a kezét.

Persze az ily divatmajmolással csak a zsidó malmára hajtjuk a vizet s anyagi állapotunknak gyöngülését idéztük elő.

Legnagyobb hátrányára van azonban köznépünknek, hogy ha kölesönhöz kell folyamodnia, csak zsidóhoz fordulhat e miatt, mert nincs a községben oly intézmény, honnan akadályok nélkül kölesönt vehetne föl!

És mégis arra intjük a népet, hogy ne forduljon a zsidóhoz, hogy üzze azt el házából, ha szemtelen ajánlataival közelegne.

De miként, ha pénzre van szükség s más nem adhat mint csak a zsidó?!

Igen! A bajon segíteni kell, segíteni lehet. Oda kell működni, hogy minden tekintetben ellensúlyozzuk a kufárkodó, kapzsi zsidóság hatalmát. Alapítsunk a községekben mindenekelőtt takarékmagházakat. Ha ilyen lesz minden községben — s könnyen lehetne — nem szükséges többé a zsidóhoz kölesönért folya-

modni. E magtár idővel oly tökélet képviselne, melyből a község, annak helyes, észszerű kezelése által, segítségére lehet a szűkölködőknek, kiket másképen az uzsora polypkarjai ölelnének halálra.

Mily sokat könnyítene ez a szegény népen.

Beszélni és tenni — két egymástól igen különböző dolog. Ideje, hogy kilépjünk a tettek terére s nem csak szépen hangzó szavakkal, hanem cselekvéseink által is mutassuk meg, hogy gátat akarunk vetni a zsidó minden téren való tulterjeszkedésének.

Lesz alkalmunk még több gyakorlati eszmét közzétenni s inteni a népet, hogy miként kerülheti a zsidót, miként szabadulhat annak nyügétől, miként védekezhetik az anyagi fönkrejutás ellen!

Hogy áll a világ?

Azt irtuk a multkor, hogy Tisza Kálmán, ki csak nagyot tud csevegni, nem lehet hinni, majd a valódi tények szolámára fogunk figyelni. Nem csalódtunk!

Bulgáriát átengedték a sors szeszélyeinek. Az a kis ország bátor volt s ellentállott az orosz terveknek; az ideiglenes kormány több józanságot tanusított a nehéz napokban mint bármely „kulturállam” nagy politikusi tanusítottak volna. És most midőn a képviselők összejönének Tirnovóban fejedelmet választani, most cserben hagyják a bolgárokat a nagyhatalmak s kiszolgáltatják Oroszországnak.

Hiába küldte az angol kormány Churchill lordot Berlinbe, Bécsbe és Párisba; ez a nemes angol lord csak azt referálhatja most Londonban, hogy a nagyhatalmaktól Bulgária ne reméljen és ne várjon semmit se. Se Németország, se Ausztria-Magyarország Bulgária önállósága kedvéért a háborút nem akarja, Anglia pedig egymaga Bulgáriában Oroszország ellen a harcot föl nem veheti.

A bolgár ideiglenes kormány fölszólította a nagyhatalmakat hogy képviselőjüket küldjék el Tirnovába — ez azonban ugy látszik megtagadtatták!

No, Tisza Kálmán! Az a kicsike kis Bulgária szép fogalmakat fog magának készíteni Ausztria-Magyarországról. De gondoljanak azok akármit, csak az orosz papa ne haragudjék a mi politikánkra!

Mindenesetre érdekesen fognak a legközelebbi napok lefolyni s ki fogják mutatni a mi vezető köreink tehetetlenségét, megbizhatlanságát.

Görögország is elevenedni készül. Elhatározta e napokban, hogy hadseregét tetemesen át fogja alakítani, új fegyverekkel ellátni s a tartalek szolgálati időt is meghosszabbítja.

Franciaországban ismét kiütött egy kis miniszterválság. Azok a hevesvérű repub-

likánusok, nem tudnak tanácskozni a nélkül, hogy legalább minden felévben a kormányon levők kényszerítve ne legyenek a távozásra. Most újabb a pénzügyi miniszter talál akadályokra s mert a többiek nem igen hajlandók az ő tervébe egyezni — hát tömlik az egész miniszterium!

Ez a bomlás azonban nem jelent sokat. De milyen bomlás lesz majd Európában akkor, ha az öreg Vilmos császár a kinek életén függ az európai béke, lezárja szemét. Kilencvenkilenc éves most; az ő eleje a nagy politikai válságnak napról napra való elhalasztása, mely Németország és Europa felett lebeh. E válság kitörhet nem sokára s meghozhatja a nagy háborút. Két szem lecsukóik és kitör a nagy vihar.

Majd azután készen találunk-e minket az események?

A mi most kuszálódik össze az elemi hatalommal fog kitörni s válságos idők következtetnek. Adja az ég hogy nemzetünk megállja a helyet dacára annak, hogy ügyeit most olyanok vezetik, kik nagyobbzabásu tettekre képtelenek, kik homlokegyenest ellenkeznek a nemzet véleményével. Reméljük hogy kiteszünk magunkért, s a kik most a nemzetet minduntalan megcsalják alaptalan nagyzó szavaikkal, azokat elsodorja az ár, a mi boldogságunkra!

HIREK.

A hercegprimás alapítványa. Simor János bíboros hercegprimás újabb nagyszerű alapítvánnyal tanusította nemes emberbaráti érzületét s áldozatkészségét. Áldozásának félszázados jubileuma alkalmából ugyanis az „esztergomi aggápoló intézet” javára harmincz ezer forint alapítványt tett, a mely által Esztergom városának legégetőbb szükségén segített. A nagyszerű alapítványt Esztergom város polgársága hálás örömmel fogadta.

Keresztény szövetkezet. A mint B-Szt-Mihályról értesítetek, ott keresztény önszegélyző szövetkezet léteült. Az alakuló gyűlés október hó 10-én volt, melyen dacára az esős időnek mintegy 125 elvtárs vett részt s lelkesülten foglaltak határozott álláspontot a szövetkezeti telep alapítása ügyében. Jegyeztetett azonnal 300 törzsbetét. Elnöкке megválasztották M. Lakatos Károly ref. tanító, alelnöкке Dobó Sándor ref. tanító, pénztárossá Kenyeres Sándor ref. ellenőr. Bizottsági tagok: Dohos Imre, Oláh Dani, Szabó Balázs, Sándor András, ifj. Tótfalussy Ferenc, Sári P. János, Egri Sándor és Tamás András. A megválasztott tisztikar, valamint az összes tagok elhatározták, hogy még a jövő év első negyedében a keresztény szövetkezeti telep cégbejegyzett legyen. Üdvözljük a derek B-Szt-Mihályiakat.

Antiszemita zavargás Bécsben. Ily czim alatt hoznak a bécsi zsidó lapok egy közleményt. Ha azonban ezt közelebbről vizsgáljuk, tulajdonképen azt a czimet kellene jogosan adnunk a zsidók mint izgatók, mert a három letartóztatott egyén közt, kik mint főkolompokok

mezteti: tükröt tart a vak elé. Vakondturásnak világit, a ki a kincságyó előtt a mennyei üdvöt magasztalja. Mindennek megvan a maga helye és ideje s maga is részeg, a ki részegeknek erkölcsöt prédikál. Hűséges állat az eb, de nem lehet rábízni a gyeploket, más szóval minden embert arra kell alkalmazni a mire képes. A kislelkű ember kislelkű marad, akár harangozó, akár püspök. A kit az isten repülésre teremtett, annak szárnyakat is adott. Bolond dolog viadalra kényszeríteni az olyan emkért, a ki vivni nem tud s jobb lebeszélni felebarátunkat a nyaktörő mászáról mint segélyt nyujtani hozzá. Disznófülből nem csináltak még selyemerszényt, s a csasi, ha öröкке tanítod is, nem fog furulyázni.

A bölcs soha sem pazarolja lehetetlenségekre erejét. Szappan buborékok futni kedves játéka a gyermekeknek, de a társadalmi buborékok igen veszedelmesek a melyekkel senkinek sem volna szabad tréfát üzni.

Halak számára ruhát varni, disznóra zsirt kenni: kárbavesztett munka. Csak akkor kösd be embertársad fejét, ha beütötték s ne vigasztald addig, a míg bünvallomást nem tón. A ki olyasmit bizonyítgat, a miben senki sem kételkedik, gyertyavilággal akarja megmutatni a napot.

Senkinek sem tanácslom, hogy olyan dologra pazarolja idejét és erejét, a mi többé kerül, mint a mennyt ér.

Ha népünk okos volna, nem öntöznék a trágyás dombot illatszerrel s nem hizlalná az állam költségén azokat, kik az államnak hasznára nincsenek. Aranyat fizetni annak, a ki csak egy garast keres: balgaság.

A tapasztalat arra tanít, hogy izlés dolgában nem kell vitatkozni. A levegőt szántja, a ki másnak szellemi bogarait ki akarja irtani. Olajat önt a tűzre, a ki a vitát haraggal fejezi be. Sok ember kedvtelésből vitatkozik, nem irigylem izlésüket. Inkább gyalogolok két mértföldnyire, hogy a ver-

TÁRCZA.

ÖNMAGAMHOZ.

Elég az álomból! Ébredj, szívem!
Szép volt az álom rózsás fátyolán át,
Pazar virágzás teljességiben
Öröknek hinned ábrándod világát
De a valóság üstökön ragad,
S fölráz a kézelődés mámorából;
Vesd félre hát a dőre álmokat!
Nem az melegszik ám meg, a ki lángol.

Ab, édes volt, igaz csak perczre bár,
De öntudatlan a felhőkben uszni!
Hunyt szemmel látni, hogy reád mi vár,
Hogy lantodat meg fogják koszoruzni,
Hanem az élet bölcsé másit tanít.
Sorsod — elaulni; s ez a sors kegyetlen.
Örülj, ha eszményed foszlányait
Meghagyja az idő e győztes ellen.

Idő? Ha tán idő a pillanat,
A mely tied a forgó végtelenből;
S ha él majd addig is a mit megad
Mig eltűnő küllője tova'endül.
Az arnyék fája nem ver gyökeret;
S mi más arnyéknál minden vágyad eszméd?
Ki mindig együtt élt és nőtt veled,
Nyomát utánad hasztalan keresnéd.

Hiába indulsz egy zászló alatt
Gazdag reményeiddel, ifju házban —
Magad vagy mégis, iszonyun magad,
Mikor leroskadsz a végső tusában.

A cél, mint délibáb lengő vize,
Előtted fut száz változó alakban;
Vágyad patakja elcsal messzire,
De szomjad mindörökké olthatatlan.

És ha megállsz, s szemed körültekint,
Megdöbbsz a való sziklás kopárja.
Inkább libegve küzdenél megint,
Hogy lelked valamit remélné, várna!
De néma esend fojt; elzengett dalod
Visszhangtalanság pusztájába vész el,
S míg műved nem mulónak alkotod,
Felejtvé gyorsan semmivé enyészél.

Oh akkor, látva, hogy mi az, miért
Véred, nyugalmad, üdvösséged adtad,
Nem ohajtod pályád örök birét, —
Örülsz, hogy süllyed már a föld alattad.
Régen letépték hervadt koszorud',
S még megdöbált homlokod sáros;
Hálát rebegezs, hogy véget ér az ut,
S az örök Isten föleml magához!

Rudnyánszky Gyula.

Idő és erőpazarlás.

Egy régi könyben olvastam: „Ne higgy el mindent, amit hallasz; ne mondj el mindent a mit tudsz; ne tégy meg mindent, a mit megtehetsz.”

Szent igaz. A becsületes embernek annyi az ön maga és mások iránti kötelessége, hogy a szó szoros értelmében vetkezik, ha idejét, erejét oly dolgokra pazarolja, a melyek arra nem érdemesek. A kapuféltáját feji az: a ki a bolondtól eszélyességet vár. Kavicsot puhit: a ki a fősvénytől pénzt kér, a ki a gögös embert hibáira figyel-

a rendőrség kezeibe kerültek, kettő zsidó. Fünfhaus elővárosban e hó 18-án kereskedő segédek ülést tartottak volna, természetes, hogy sok zsidó is volt jelen. Ezek pedig arra használták fel az alkalmat, hogy botrányt idézzenek elő. Opponáltak az elnök megválasztása ellen, mert ugymond ez antiszemita, s oly lármát csaptak, hogy ki aharták őket dobni a teremből. Az egész már-már tettelegességgé fajult, midőn 30 rendőr jelent meg s a termet kiürítették. Tárgyalásról tehát szó sem lehetett. A bécsi zsidó lapok persze az egészet antiszemita zavargásnak keresztelik. Egy esti lap azonban a három főkolompós nevét is közli: Auszterlicz Horovicz és Slansky. Az utóbbit kivéve, a két első zsidónak tünt ki: Ime így szól a sajtó mint a közvelemény nyilvánulása! Pfuj!

— **Egy rendjel viszontagságai** Egy horvátországi városkában élt egy zongoramester, ki minden áron rendjelet akart elnyerni. Fogta magát, irt egy polkát s a szerzeményét a városka egyetlen könyvkötője által díszesen bekötötte s elküldte Madridba, a spanyol királynének ajánlva. Sokáig semmiféle válasz nem érkezett s már az egész város nevetett a zongoramester csalódásán, a mikor két hónap múlva a bécsi spanyol követésztől egy csomag érkezett, benne — egy spanyol rendjel, de nem ám a zeneszerző, hanem a könyvkötő számára, a ki nem mulasztotta volt el a bekötési táblára jó nagy arany betűkkel oda nyomtatni a czéjét. A zeneszerző az eltévedt kitüntetés miatti haragjában halálos ellenségévé lett a könyvkötőnek; de ez sem örülhet teljes szívből a meg nem érdemelt kitüntetésnek mert nem viselheti nyilvánosan a rendjelt, melyet a — keresztes hitnek tett szolgálatokért szokás adományozni. Nem szükséges mondani, hogy a törekvő könyvkötő zsidó!

— **A hontalan.** Hős volt, harczolt a házáért, jöttek a muszkák s azok elhurcolták. Husz évig dolgozott az olombányákban, ahonnét még csak levelet sem írhatott. Nem mint hadifogoly, hanem mint nyomorult rabszolganak kellett ott életét tengetnie. Végre nagy nehezen, majdnem csoda által megmenekült. Házzól-házra járva, banyával a hátán, nevét és származását eltagadva vándorolt, amíg csak rá nem talált szeretett házára, abban pedig szülőfaluja és ősi hajlékára. Dobogó szívvel közeledett kastélya felé. Midőn azokban a nagy időkben honvédek állt, két szép kis fiút és szeretett nőt hagyott ott hátra. Mi lett azokból? Gyászolja e még mindig a neje s szépen kifejlett ifjak-e már a gyermekei? Oh, mint fogja valamennyit a keblére ölelni, elpanaszolni nekik élete sorsát, a hosszú szenvedéseket. — Cseledet látott az udvaron. Megakart szólítani. Csak értelmetlen szavak jöttek az ajkára, nem tudott szólni, nem hallotta a feleletet sem, nem hallott semmit sem, csupán forrongó szive lázas dobogását. Oh az a viszontlátás! Mily boldog lesz ő! Sietve ment föl a lépcsőkön, ismeri itt a járást; tudja hogy hol fogja legegységesebben találni. — „Hogy merészel ön koldus ide föltokolni?” — rivalt rá egy jordán cseled — „Bocsánat! én nem vagyok koldus.” — „Ugy?”

sengést kikerüljem mintegy félmértöldnyire, hogy belekeveredjem.

Sokan azt tartják: vakmerőnek kell lenni s szarvánál fogva kell a bikát megragadni! Lehet, hogy igazuk van. En azonban úgy tudom, hogy ez inkább kellemes, mint hasznos mulatság s így azokra bízom, a kiknek bőre a bika szarvánál keményebb.

Ha veszett ebet látsz s nem vagy biztos, hogy lebukozdó térj ki előle és ha ezért valaki gyávanak tart, nem szükség, hogy bolondnak nevezd, — a csörgő sípkat ugyanis látja mindenki a fején.

Hagyd bekeben a hollók fészket s ne ingasd fejed fölött a megrepedezett falakat. A ki mindenbe beleavatkozik, mindenből kijut a része; a ki mások dísznőit mossa, csakhamar maga is mosakodni kénytelen.

A balgaság netovábbja azon férj és feleség közé (majd azt mondtam kedves és szerető közé) avatkozni, mert rendesen ellened fordul mind a kettő. Ha te eszed meg, a mit más főzött magának, bizony magad vagy az oka, ha szádat megégetted.

Végre még egyre kérlek. Ne pazarold se idődet se erődöt arra, hogy a makacs asszonyt engedékenységre bírjad.

Kimerítheted kanállal a Dunát; lehalázhatsz az égről a csillagokat; lovagolhatsz ökörványon üstökös után; felviheted léggolyóban házádat a holdba, átsempészheted őt Budáról a Gellérthegyet Pestre, egyszerűen bebizonnyíthatod, hogy mindaz, a mit eddig lehetetlenségnek tartott a világ, lehetséges, de az asszonyt soha sem fogod a legszeregetremelhetőbb hízéssel sem rábírní arra, hogy igent mondjon akkor, a midőn nem-et mondani eltökélte magát.

„Időddel, erőddel
Légy hát takarékos,
Percnyi könnyelműség:
Síríg tartó bajt hoz!”

hát ön Feczenstein Ignác földesurral óhajt szólni?” — „Nincs szerencsém azt az urat ismerni, de hát voltaképen mit keresne ő ebben a kastélyban?” — „Hiszen az övé a Feczenstein nagyságos uré, megvette a licitáció a Darufyék-tól.” — „És a gyermekeim, a Pista meg a Lajos? A Darufy ifjak hol vannak?” kérde a hontalan. — „Az egyik lovász a másik spanyol nagyságos urnál, de a jövő héten elmennek azok is Amerikába!” — A kétségbeesett atya szédülve támoog be az ajtón, hogy legalább szentöltszembe megláthassa azt a nagyuri családot! Rakáson csüngött az egész vakandok had. Látta, hogy mifele nép jött az örökébe s a következő perczben szíve megszakadt a szegény hontalannak!

— **Biztos előjelek.** Már kétségtelen, hogy erősen közeledünk a hideg szezon felé. Érzi azt mindenki, — még az ujságok is. Jönnek már a téli idény legbiztosabb hírvivői — a farkasok nagyban és kicsinyben. Hirlapi szempontból ők a tél kaesái. Jönnek már nemsokára hírek a vérengző farkasról, mely egész családot fölemészített, az oldalrokonokat is beleszámítva, a szép ifju leányról, a kit a tanyán jártában egy farkas halálra üldözött s a kit csak a gyorsan előhívott orvosnak sikerült megmenteni stb. Beköszöntőül egyelőre csak a következő szerény farkas-hír érkezett Bekésmegyéből, Szeghalomról: Egy bekési juhász a múlt héten a karczagi vásárról 80 db birkát hajtott hazafelé. Mire a szeghalmi határba ért, egészen ráesteledett. Betért egy tanyaá helyet keresni, s mire 10 percz múlva visszatért, egy farkas család nyáját széjjel hányta és abból mintegy 60 darabot megölt.

— **A beteg.** Az éjjeli némaságot fölveri a csemettyűszo. A kis ércznyelv rázkódik a csengőben, zajos lármát csinál, az aczélemez rázza folyvást, odakint a kapu előtt álló gyerek rángatja erősen a huzót. Az orvos fölébred, gyorsan öltözködik, a cseled kaput nyit és beszalad azon a fiú — Tessék, tessék, kérem, hamar jönni, mert az apám. A szaladás okozta fuldoklástól nem bírja elmondani a többit. De az orvos ugys tudja, hogy mit akart mondani. Fölrántja az esernyőt, alarántja a fiút, berántja a kapu ajtaját és megy. Az eső esik erősen a szél fúj, majd eldönti a csuszós utban az embert, s a mi gázlámpáink nem arra valók, hogy azoknál fogva az utat láthassa az ember. Elég, ha mutatják, hogy égnek. Szűk sikátorokba fordulnak, a melyeknek padlóját föl-szedték tüzelni a szomszéd utcza lakói; beérnek a szomszéd utczába a melynek padlóját meg az előbbi utczában lakók szedték föl, hogy a dolgok valamiképen mégis kiegyenlítés: egymást. Azután benyitnak egy udvarba, a hol derék kutyák igyekeznek fölökni az orvost és fogycsoritással kevert mérges ugatással fejezik ki ebbeli ténykedésük fölötti nemsikerült elégedetlenségüket. A házban egy petróleumlámpa világít szűken s az égő láng szorgos igyekezettel festi kormosra a törött üveget. Az ágyban a dunna alá bujva fekszik egy férfi, csak az egyik lábát hagyván ki alóla, hogy lát az mégis lásson valamit a világból. Az orvos lerántja a takarót s vizsgálja a beteget. Az hogy magával tenni mindent. Azután írószer hiányában palatáblára egy griffivel fölíródik a recept, a melynek elkészüte után felül ágyában a beteg férfi és lábával párnává gyűrven a dunnát, mérges szavakra fakad Káromkodik és végül kijelenti, hogy az általa elősorolt szentek közül egy sem képes őt arra bírni, hogy beszedje azokat a kolera-orvosságokat. — De hát akkor minek hivattott éjszakának évadján? — kérde szintén mérgesen az orvos. — Minek? — feleli az ágyas férfi és elmázol a lábával egy a falon mászkáló németbogarat. — Azért, mert úgy hallottam hogy az ur most ingyen gyógyít! . . .

— **Zsidó üzelmek.** A mint az „Ungvári Közlöny”-ben olvassuk, Ungmege felső részén lithvániai zsidó ügynökök házának, megrendeléseket gyűjtve a pálinkás korcsmában megforduló népnél miséző ruhakra, evangéliomokra és egyéb templomi tárgyra, melyeket szemképrázatos kiállításuk és olcsóságuk igen kapósakká tesznek a tapasztalatlan felvidékiek előtt — holott nem egyebek rézzel átszőtt chifonnál s oly kontár készítmények, melyek még a felszedett előleget sem érik meg. Többször megtörtént már az is, hogy a gyáros megtagadta a rendelvény küldését, azonban azon kifogással — hogy az ügynök nem volt felhatalmazva előlegek felszedésére. Lőrinczy Jenő a felvidék jeles szolgabírája a további hasonló visszaélések megakadályozására erélyes intézkedéseket tett a szent tárgyakkal házaló svindlerek ellen.

A kolera. Egy két nap óta ismét növekvőben van a járvány a fővárosban. A belügyminiszterium vegre valahára elhatározta magát, hogy Oláh Gyula drt küldje ki mint kolerabiztosít. A járvány kitérése óta előfordult e hó 21-ig összesen 1007 megbetegedés; ezek közül meghalt 403.

S á p.

Egy év óta koronkint azt a hirt hozzák a lapok, hogy a magy. kir. államvasutak bérbé adatnak.

Kétséget szenved-e, hogy a bérlők zsidók lesznek?

E hírek ellen a kormány most tiltakozik ugyan, de mégis csak oda fog kilyukadni az egész, hogy a zsidó lapok jól voltak értesülve.

Pénzügyi állapotunkat a zsidók intézik, ők tőlük függ csupán, vajjon van-e még Magyarországnak hitele, vagy nincs. Ha már majd minden zálog oda fog veszeve lenni még itt vannak jó sápnak az állam vasutai! Majd eljő az idő, hogy mi csak azon föltétel alatt kapunk penzt, ha a m. kir. államvasutakat bérbeadjuk egy zsidó konzorciumnak!

Muszáj lesz ezt tenni, ha csak a legközelel bi időben áldásos fordulat nem áll be belügyi politikánkban!

És mily raffiniroztok azok a sápozó zsidók!

Először ők építették roppant nyereség mellett a vasutakat, később a kormány milliókat volt kénytelen befektetni, hogy ezeket a rossz sinutakat jókarba hozza, s most midőn e vasutak oly állapotban vannak, hogy a forgalom rajtuk akadálytalanul történik — jönnek ők ismét, mint bérlők!

Mennyi idő választ még el bennünket azon naptól, a melyen az utzasarkokon hebraus metetterveket fogunk látni?

Hogy mit fognak majd a zsidók az államvasutak után bérbevenni, ez idő szerint még bizonytalan, de legjobban szeretnék a honvédséget kibérelni, hogy minket antiszemita kat móresre tanítsanak!

KÜLÖNFÉLÉK.

Hasznos szórakozottság.

M ó z e s: Utjan mondjad meg the Jakab, hol lehetne legolcsóbban egy théli khabáthoz meg edj esernyőhöz jutni?

J a k a b: Menjél be thélien esős időben edj idegen kávéházba théli khabát és esernyő nélkül, idjál meg edj fekete, azután öltsd fel a szegen logó khabát s vedd a kézbe a legközelebbi esernyő.

M ó z e s: Hátha rajta khapnak?

J a k a b: Nü! Csak lehet mindenki néha — szórakozott.

I c z i g f i u: Tátóle, az otezán megtámadtak a jerekek.

T á t o: Nü? és te féltél?

I c z i g f i u: Nem, mert jobban tudtam futni mint ők.

T a n i t ó: Mi különöset kell tudnunk a kakukról Morgenstern Salamon?

S a l a m o n: A khukbuk . . . a khukbuk . . . az nem maga thojja a thojását.

Á b r a h á m: Azthat nem hibetek, a Jainkef nem olyan gazdag.

Á r o n: En megeskösök arra, hogy igaz.

Á b r a h á m: Thodod mit Áron: fogadjunk!

Á r o n: Fogadni nem fogadok, hanem megesködni mindjárt megeskösök.

Smüle klekk förmedése.

Még mindig nincs elegendő jordanismussal tele a magyar zsurnalisztika és irodalom. Több sakter elemet kell belevonni, hogy azután a keresztény károgoások elveszítsek minden erejüket.

De az még mind nem elég, hogy a tollforogató zsidóság szaporíttassék, hanem egyuttal szabályokat kell törvényileg alkottatni arra is, hogy mily körülmények között, mily észjárással szabadon keresztény írónak tollat ragadni a kezébe?

Mert különben a zsidóság megint csak alól találna kerekedni. Azt pedig minden áron meg kell akadályozni, mert ugy kívánja Magyarország sorsa, a szabadelvűség, a nagylelkűség, a külföld előtti reputáció, de főleg Rothschild és a zsidó uzsorások anyagi érdekei. Hazánkban pedig mindenek felett ez a legfőbb.

A jövő öt évre összeülő országgyűlés elé, mint törvényjavaslatot, következő pontozatokat ajánlom Tisza Kálmánnak előterjeszteni, mint elsőknék:

1. Minden írni olvasni bíró zsidó gyerek már mint magyar zsurnaliszta szerepeljen, még

akkor is, ha külföldi lapokban és Magyarország, annak törvényei, alkotmánya, népei és jóhírveve ellen írka-firkál.

2. Ha Magyarországon valaki lapot ad ki lapjához írónak csakis jól metszett izraelitákat szabad alkalmaznia. A keresztény írótól származott cikkek előbb egy sakterbizottság által gondosan felülbíráltatnak.

3. Jókai és Mikszáth ezentúl csakis a Silberstein és Veigelstock nevei alatt adhatják ki irodalmi termékeiket. A többi keresztény írótól a tollak elvételnek, szabad azonban beállaniok a váci-köruton tollkereskedőknek.

4. A keresztény hívek számára erkölcsöntant a Blaue Katz bérlője fog kiadni, a templumbajárasra pedig Krausz Lajos pálinkagyáros fogja őket időnkint nyomatott felhívásokban buzdítani.

5. Végül pedig, hogy a szegény fáradhatlan zsidó zsurnalisták könnyebben írassák a magyar nép számára oktató cikkeiket megengedhetik, hogy a római betűk helyett az amugy is keleties zsidó betűk használtassanak; az iskolákban pedig mindenfelé meghagyatik, hogy a zsidó nyelv, mint leendő magyar állami nyelv oktattassék.

Ezt értem én a magyar antiszemita sajtó czélszerű megrendszabályozása alatt s hiszem is, hogy Tisza Kálmán holmi bankár csoportok kedveert szöröl-szóra keresztül viszi.

— **A nadrág.** Egy zsidó megrendel szabójánál egy nadrágot. A ruhadarab elkészül, haza hozzák, nagyon hosszú; vissza akarja küldeni, de a bolt már be van zárva. A mi emberünk megkéri feleségét, vágjon le a nadrágból vagy 15 centimétert s szegje be. A feleségnek nem akaródzik. Kéri leányát; az sem hajlandó, szél az anyósának — ugyanaz az eredmény. Bosszusan lefekszik. Nemsokára neje megbánja ridegségét s megkurítja a nadrágot; a leánynak eszébe jut a kötelesség apja iránt, s kurtit ő is; végül az anyós jön jó ollóval s megteszi veje akaratát. Másnap a zsidó családapa nagy álmosan jelenik meg a reggelenél — a zsidó Évák miud elfutnak: azt hitték, hogy a családfő tévedésből uszó nadrágját vette föl.

— **Mi a házasság?** Egy agglégény a házasságot következőképen magyarázza: A házasság nem egyéb, mint egy ártatlan kivégeztetése. Az eljegyzés az ítélet kihirdetése, a gratuláció napja, a siralomház, midőn a deliquens ki van téve, az esküvés pedig a kivégeztetés, még pedig kötél által, mert a völgyény fehér nyakravalója nem egyéb mint a kötél, mely által az asszonyt hozzá kötötték úgy, hogy nincs hatalom, mely azt tőle elvehetné, egyéb, mint a legfelsőbb apellata, t. i. a halál. Aztán hogy vigyáznak, mondja többek között, egy ilyen menyasszonyra, az anya sir, hogy elviszik leányát, kit ő 18 évig nevelt és alig bír megválni tőle és elkeseredett szívvvel teszi kezeit leánya feje fölé, hogy megáldja. Pedig ez csak tettetés, mert próbálja meg valaki a leányt egy hónap múlva visszaadni, hogy vissza veszi-e az anya; nem az, hogy vissza nem veszi, de azok a kezek, melyek egy hóval ezelőtt áldást hintettek, sőt is tesznek a szerencsetlen férj arczában. Ilyen dolgok öntudatában ajánlja mindenkinek a házasságot.

KÖZGAZDASÁG.

Kísérlet a „jégbiztosítás” terén.

Az első magyar általános biztosító társaság egy új lépést tett, hogy ne csak maga a társulat mint ilyen, hanem mások is legyenek oly jók pénzt szórni ki az ablakon.

Alakítani kíván a gazdák között egy jégbiztosító szövetkezetet a mely a kölcsönösség elvén alapuljon. Ezen „találmány” voltaképen szükséges folyománya egy ballépésnek, a mely ballépés egyszersmint hatalmas baklövés vala.

Az „Első Magyar” néhány év előtt köztudomás szerint feladta az osztrák üzletet és visszavonta Magyarországra. Teljesen közömbös hogy mi indította ezen végzetes lépésre. Elég fölemlítenem, hogy a „Wiener Versicherungs Gesellschaft” gründerolása megtöltötte a gründerok zsebeit, készpénzzel gyarapította az „Első Magyar” pénztárát s meglehet, hogy a Lajtán túli üzlet azért is árusítottatott el, hogy összpontosult hadakkal annál biztosabban lehessen meghódítani Szent István birodalmát és sorban megsemmisíteni a versenyző feleket, a többi biztosító társulatokat.

Az eredmény nem felelt meg a várakozásnak. Az „Első Magyar”nak nem erőssége az ellenség birtokába jutott. A hazafiasság hangoztatása sem gyakorolta többé a régi vonzerőt, a minő, hogy a „Repülj fecském” hangoztatása is az idők folyamán megszűnt hazafias szózat lenni és lett ismét a mi volt keüves népdal. Nem csoda tehát, ha az „Első Magyar” keble megtelt keserűséggel és agyában sötét gondolatok kezdének keletkezni. Midőn át tanulmányoztam a jégszövetkezet alapszabályait, eszembe jutott, hogy Drinápolyban tanácskozott valamikor egy török parlament A szultán szeles jó kedvében és szabadelvi hangulatában alkotmányt adott hű népének, de annak világos kikötése mellett, hogy ezentúl is

az fog történni, a mit ő akar. Tavólról sincsen szándékomban az „Első Magyar” munkálatának részletes bíralásába bocsátkozni, s csakis arra szoritkozom, hogy elmondjam a mondottakat általánosságban.

Az „Első Magyar”-nak valószínűleg a híres Dulcamara gyógyosztartárból származó receptet lebegett a szeme előtt, a midőn elhatározá, hogy jéglézetével a jámbor magyar gazdákat fogja boldogítani.

A gondolkodó és biztosítási ügyekben jártas, elfogulatlan ember azonnal észre fogja venni, hogy itt milyen jóakarattal találkozunk, de ne felejtjük el, hogy a közönségnek jó részében még mai napig is el azon vélemény, hogy a biztosító társaságok folyvást gazdagodnak s nagy nyereségeket vágnak zsebebe.

Hiába állsz számokkal elő, hiába hivatkozol az elbukott társaságok nagy számára a válasz mindig az lesz: hisz számokat lehet tetszés szerint csoportosítani, a társaságok pedig azért buktak el, mert az igazgatók hűtlenül sáfarkodtak. Köztudomású dolog, hogy mindazon társaságok, a melyek csupán jéglézetel foglalkoztak, vagy már elenyésztek, vagy utban vannak az enyészet felé: és pedig ugy a részvénytársaságok, mint a kölcsönösség alapján álló szövetkezetek. Ez utóbbiak kiválóan mostoha bánásmódban részesültek a sors által, dacára annak, hogy ez utukat nem valának kénytelenek drágán megvásárolni. Kétségtelen tehát, hogy az első magyar általános biztosító társaság által fölaltat uj jégbiztosítási szövetkezte is néhány év múlva jobb létre fog szenderülni.

Az a kérdés is merül fel most, hogy lehetséges volna-e Amerikában is, a humbug és nagyszerű szedelmések honában ily szövetkezetet alapítani? Amerikában, a hol lehet részvényeket kibocsátani nem létező kölajforrásokra, a holdban fekvő tanyákra, tengeralatti vagy fölötti vasutakra, s több efelére s mindig találkoznak, kik a részvényeket megvásárolják; balekfogók és balekek Amerikában talán még nagyobb számmal vannak, mint Európában; de a szóban forgó szövetkezetbe ott egyetlen mezőgazda sem lépne be és pedig azért, mert az amerikai gazdálkodó egyszersmind üzletember is, kiszámítani tud és kegytelen.

Végre csak azt mondjuk még, hogy sem nagy eszmék, sem nagyobb jelentőségű reformok nem foglaltatnak az „Első magyar” tervben. Egy üzleti manőver az egész, a mely csak annyiban bír elvi jelleggel, hogy részvénytársaság jónak látta a „kölcsönösséget” segítségül hívni.

Különben csakis ezeváltoztatás forog szóban. Például: „Güldenstern Aron” veszteségeket szenved és társakat keres kik aldozatokat hoznak annak fejében, hogy a gseftbe beléphessenek A czeget ezentúl hívni fogják: „Güldenstern Aron és társai.”

Budapesti tőzsde.

Erték-tőzsde.

— október 21-én.

Lapunk zártakor jegyezték a következő ársakat:

Magyar aranyjár. 4%	103.80
„ papírjáradek	92.80
Osztrák hitelrészvény	280.70
Magyar hitelbank	288.80
Jelzálogbank	189.—
Magyar földhitelintézeti zálog levél 4 1/2 %	99.75
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 1/2 %	101.50

Cs. kir. kör. arany	5.89
20 frankos arany	9.91
Német márka	61.35

Gabona-tőzsde

Lapunk zártakor jegyezték:

Buza, bányági	76-81 kg.	8.45-8.95
„ tiszavidéki	76-81 „	8.50-8.95
„ pestvidéki	76-81 „	8.45-8.90
„ fejmegyei	76-81 „	8.50-9.—
„ bácskai	76-81 „	8.50-9.10
„ északmagyarországi	76-81 „	8.40-8.85
rozsa	70-72 „	6.35-6.55
árpa takarmány	60-63 „	6.55-6.90
„ égetni való	62-64 „	7.20-8.40
„ sörfőzdei	64-66 „	8.50-10.—
zab	39-41 „	6.10-6.30
tengeri ó bányági	75 „	6.10-6.15
„ másnemű	73 „	5.0-6.05
köles	— „	—
káposzta repce	— kg.	9.50-10.—
repce, új	— „	—

Marhavásár.

Pozsony, okt. 18-ikán. A mai szarvasmarhavásárra 1426 drb magyar ókrót, 132 drb német ókrót, 46 drb magyar tehenet, 26 drb német tehenet, 1 drb magyar bikát, 44 drb német bikát, 13 drb bivalyt. Élénk irányzat mellett a következő árak jegyeztettek: magyar ókör 57.—64.— frt, német ókör 60—65 frt.

Bécs, október hó 18-dikán. Felhajtottat 2645 darab, még pedig 897 magyar, 978 lengyel és 770 német faj. — Fizettek: magyar ókör 53—55 forint, galicziai 54—64, német 53—65 frt.

Sertés-üzlet.

Budapesti sertésvásár. (A kőbányai sertéskereskedelmi-csarnok jelentése.) Okt. 17-én. Az üzlet változatlan. Magyar urasági öreg, nehéz 39—40—. Magyar urasági fiatal, nehéz 43.—44.50. közep 44.50—45.50, könnyű 45.—46.—. Szedett nehéz 41.—42.—, közep 43.—44.—, könnyű 44.—45.—. Szerbiai nehéz 41.—42.—, közep 42.—43.—, könnyű 42.50—43.50. Romániai könnyű 43.—.

Szerkesztői üzenet.

Iff. Kiss Gábor Tokaj. Első levelét nem kaptuk meg, különben rögtön intézkedett volna a kiadó hivatal. A mai számat önnek 5 példányban s a leveleiben megemlítettéknek 1—1 példányban küldjük meg. Egyelőre köszönet s kérjük, hogy ígérete értelmében lapunk érdekében működni sziveskedjék. Tokajon nem lehet valamit elérni? — K. G. Bpest. Igenis — huzugság, s ha el nem halgatnak tudni fogjuk a módját, hogy elhallgattassuk. Mondja meg ezt nekik. — J. L. Debreczen Nem szokásunk. Csak elvtársakhoz fordulunk, ha ezt egyáltalán tennünk kell; különben rendszeren el vagyunk látva Zsidó literátok nem dolgozunk lapunkba, hogy is gondolhat ilyet!? Hiszen ha ez állana, akkor a „Népjog” kincsánya volna!

Felelős szerkesztő: SZALAY KÁROLY.

Kincsem á **1** ft
Sorsjegy

11 sorsjegy **10** ft
csak

főnyeremény készpénzben

50.000 ft

10.000 frt, 5000 frt 20% lev. 4788 pénzyeremény.

A magyar lovar-egylet sorsjegy irodája: Budapest väci-utca 6. szám.